

Roma, 06 - 10 / 05 / 2019

Sowers of Prophetic Hope
Seminatrici di speranza profetica
Säerinnen Prophetischer Hoffnung
Sembradoras de esperanza profética
Semeuses d'espérance prophétique
Semeadoras de esperança profética

Beste zusters

"Bid voor mij en dank voor alles wat jullie doen." Met deze woorden beëindigde paus Franciscus de audiëntie die hij gaf aan de 850 algemeen oversten van apostolische congregaties op 10 mei 2019. De ontmoeting met de paus had plaats aan het einde van de Algemene Vergadering van de Internationale Unie voor Religieuzen (UISG) die plaats vond in Rome van 5 tot 10 mei. Hij overhandigde eerst de tekst van zijn voorbereide toespraak aan sr. Carmen Sammut, de voorzitter van de Unie, om daarna spontaan en in alle eenvoud in gesprek te gaan met de gehele groep.

We waren met 850, vanuit heel de wereld, zelfs vanuit China, Zuid-Korea, Sri Lanka, uit de vijf continenten. Met vertaling in 13 talen, o.a. Arabisch en Koreaans.

Het thema : 'Zaaiers van profetische hoop' bracht ons zowel bij de essentie van ons apostolisch religieus leven als bij de 'tekenen van de tijd' die vanuit onze mondiale wereld naar ons toekomen. Altijd al hebben religieuzen getracht om deze 'tekenen' te ontwaren, de noden erin te herkennen om zo te proberen een adequaat antwoord te geven, rekening houdend met de omstandigheden en de mogelijkheden. Wanneer er 850 algemeen oversten samen zijn, dan vertegenwoordigen zij enkele honderdduizenden religieuzen die tot in de verste uithoeken van onze wereld mensen nabij zijn, als vertolksters van Gods grote menslievendheid. Zo beluisterden we een getuigenis vanuit Sri Lanka over de ravage en de ontreding die de aanslagen op Pasen teweeg brachten. Een Congolese zuster vertelde hoe ze proberen kinderen van de Pygmeeën naar school te krijgen. Een Braziliaanse zuster sprak haar hoop uit voor de komende bisschoppensynode voor de Amazone. De 'periferie' waarover paus Franciscus zo vaak spreekt, is geen theorie, maar een werkelijkheid, of het nu gaat om een uithoek van onze wereld waar zusters aanwezig zijn, of de verlorenheid van een vergeten bevolkingsstam of de verwaarlozing van kinderen en vluchtelingen. Allen belichamen zij de 'periferie'. Juist in deze menselijke kwetsbaarheid is God afgedaald in de persoon van Jezus en tot op vandaag in de zovelen die Hem navolgen.

Wat zijn nu de 'tekenen van de tijd' die vragen om ons getuigenis van 'profetische hoop' ?

De samenkomst in Rome liet ons drie grote pijnpunten zien, die tegelijk werkvelden zijn voor zowel een innerlijke bekering als een concreet, liefst gezamenlijk engagement.

Wanneer we kijken – zoals profeten met de ogen van God – naar de realiteit dan 'zien' we onze aarde, onze planeet (1) die zoveel te lijden heeft. Zij is ons 'gemeenschappelijk huis' waarvoor we allen verantwoordelijk zijn. Maar, de zorg om het klimaat mag niet losgekoppeld worden van de zorg voor allen (2) die te lijden hebben onder de veranderende levensomstandigheden. Om de onlosmakelijke band tussen beide te beklemtonen heeft paus Franciscus juist de synode over de Amazone belegd. Van Afrika tot Azië, over Latijns-Amerika zijn hele bevolkingsgroepen het slachtoffer van rooibouw, economische uitbuiting ed. Verder is er zowel de realiteit als de opgave om in de mondiale realiteit waarin we leven met haar vele verschillen (3) te komen tot vormen van

wederzijdsheid en verbondenheid. Allen worden we geroepen om **'inclusief'** te denken en te leven. Onze liefde tot de naaste breidt zich uit tot zorg voor die andere naaste, nl. onze planeet. Onze liefde tot de naaste richt zich naar allen die 'anders' zijn dan wij door o.a. het verschil in godsdienst, nationaliteit, leeftijd, levenskracht enz. 'Inclusief', zo leefde Jezus. Hij omarmde in de plaats van uit te sluiten.

Wat heeft dit voor consequenties voor ons religieus leven ?

Leeft er in ons hoop om van te getuigen ? Om hiertoe te komen is het belangrijk dat wij allereerst trachten te 'zijn' wie we zijn : vrouwen, toegewijd aan de Heer, met in zich Zijn belofte van het Koninkrijk die ons opvordert en in beweging brengt. In het verleden door vele engagementen op ons te nemen; vandaag door mee te voelen, mee te lijden, mee te bidden, mee te leven – met allen die op velerlei wijzen gekwetst en kwetsbaar zijn. Dit 'mededogen' stond aan het begin van onze congregaties. Ze kenden allen een klein begin, met eenvoudige gestes die nieuwe horizonten openden. Ons dit blijven 'herinneren' is nodig om beter te beseffen wie we vandaag 'zijn', om levendig te houden dat we geroepen blijven om onszelf, onze wereld, onze planeet een menselijker gelaat te geven, naar het voorbeeld van Jezus, Gods mens-geworden liefde. Zo komen we ertoe om zowel hoopvol naar onze eigen realiteit te kijken, als hoopvol te getuigen van de 'nieuwheid' die God in Jezus aan elke mens en aan heel zijn schepping aanzegt. De 'nieuwheid' zoals het boek Genesis erover vertelt om uit te monden in de 'nieuwheid' van het boek Openbaring. Daartussen gaat God zijn weg met ons, met de Kerk, met heel zijn mensenwereld. Zo wordt ook ons religieus leven vernieuwd : bescheiden, kwetsbaar, maar mondiaal en vol vitaliteit.

Tot slot het mooie beeld van het 'zaad', dat moet gezaaid worden, maar groeit uit eigen kracht.

"Terwijl de boer slaapt", schrijft de evangelist Marcus. Het zaad draagt groeikracht in zich, maar het moet zich toevertrouwen aan de aarde, er sterven als een graankorrel om op te schieten, graan te worden en brood voor wie honger heeft. Welke 'zaden van hoop' zijn zichtbaar in de geschiedenis van onze eigen congregatie? Hoe ziet God ons vandaag? Als vruchtbare 'aarde'? Als 'zaad' dat gezaaid is en moet sterven om nieuw leven eruit te laten verrijzen?

Wil Hij dat wij 'zaaien', zaden van hoop? Het is een bezinning waard. Bij het begin van één van de dagen in Rome werden we bij deze beelden en woorden heel stil ...

Laten we ons omvormen tot 'profetisch' zaad.

Onze **oren**, om de vreugden en de angsten van mensen van vandaag te horen

Onze **mond**, om de Blijde Boodschap te verkondigen

Onze **voeten**, om tochtgenoot te worden

Ons **hart**, dat het een 'open huis' worde

Ons **inwendigheid**, om leven te geven en leven te bevorderen.

Zr Noëlla Ghys, namens de aanwezigen vanuit Vlaanderen.